

Midsommervisen “Vi elsker vort land”

Text: Holger Drachmann, 1885

Melodi Peter Erasmus Lange-Müller, 1885

Vi elsker vor land,
når den signede jul
tænder stjernen i træet med glans i hvert øje.
Når om våren hver fugl,
over mark, under strand,
lader stemmen til hilsende triller sig bøje:
Vi synger din lov over vej, over gade,
vi kranser dit navn, når vor høst er i lade,
men den skønneste krans,
bli'r dog din Sankte Hans!
Den er bunden af sommerens hjerter,
så varme så glade.

Vi elsker vort land,
men ved midsommer mest,
når hver sky over marken velsignelsen sender,
når af blomster er flest,
og når kvæget i spand
giver rigeligst gave til flittige hænder;
når ikke vi pløjer og harver og tromler,
når koen sin middag i kløveren gumler,
da går ungdom til dans
på dit bud Sankte Hans
ret som føllet og lammet, der frit
over engen sig tumler.

Vi elsker vort land,
og med sværdet i hånd
skal hver udenvælts fjende beredte os kende,
men mod ufredens ånd
under mark over strand,
vil vi bålet på fædrenes gravhøje tænde
hver by har sin heks,
og hver sogn sine trolde.
Dem vil vi fra livet med glædesblus holde
vi vil fred her til lands
Sankte Hans, Sankte Hans!
Den kan vindes, hvor hjerterne
aldrig bli'r tvivlende kolde

Det dufter lysegrønt af græs

Tekst: Carl David af Wirsén (1889).

Dansk: Johannes Johansen (1985, 1988, 1993, 1995 og 1996).

Melodi: Waldemar Åhlén (1933).

1)

Det dufter lysegrønt af græs, i grøft og mark og enge.
Og vinden kysser klit og næse, og reder urtesenge.
Guds sol går ind, i krop og sind,
Forkynder, at nu kommer, en varm og lys skærsommer.

2)

Hør fugletungers tusindfryd, fra morgen og til aften.
De kappes om at give lyd, der priser skaberkraften.
Hvert kim og kry, i jordens dyb,
En livsfryd i sig mærker, så høj som himlens lærker.

3)

Se, blomsterflorets farvepragt, gør alle ord forlegne.
Kong Salomon i kroningsdragt, misundeligt må blegne.
Alt smukt, vi ved, al kærlighed,
Den mindste fugl og lilje er, Gud, din skabervilje.

4)

Ja, du gør alting nyt på jord, en sommer rig på nåde.
Men klarest lyser dog dit ord, af kærlighedens gåde.
Alt kød må dø, hver blomst bliver hø.
Når vissentørt står floret, da blomstrer evigt ordet.

1

Nu blomstertiden kommer
med lyst og ynde stor,
sig nærmer bliden sommer,
da græs og urter gror;
nu varmer sol i lide,
og hvad der lå som dødt,
med hver den dag, mon skride,
står op som atter født.

2

Vi hører fugle sjunge
med mange hånde lyd,
skal ikke da vor tunge
lovsynges Gud med fryd?
Min sjæl, ophøj Guds ære
med lov og glædessang!
Han fryde vil og nære
os på vort levnedsgang.

3

Velsign du årets grøde
og frugtbar gør vort land,
giv daglig du os føde,
velsigne sø og strand;
fra himlen dryppe fedme,
bispis os med dit ord,
og med din nådes sødme
velsigne du vor jord!

Tyskland

Israel Kolmodin
1694

W.A. Wexels / C.J. Brandt

1840 / 1885

Danmark er jeg født

1. I Danmark er jeg født, dér har jeg hjemme,
dér har jeg rod, derfra min verden går;
du danske sprog, du er min moders stemme,
så sødt velsignet du mit hjerte når.
Du danske, friske strand,
hvor oldtids kæmpegrave
står mellem æblegård og humlehave.
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!

2. Hvor reder sommeren vel blomstersengen
mer rigt end her ned til den åbne strand?
Hvor står fuldmånen over kløverengen
så dejligt som i bøgens fædreland?
Du danske, friske strand,
hvor Dannebrogen vajer -
Gud gav os den - Gud giv den bedste sejer! -
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!

3. Du land, hvor jeg blev født, hvor jeg har hjemme,
hvor jeg har rod, hvorfra min verden går,
hvor sproget er min moders bløde stemme
og som en sød musik mit hjerte når.
Du danske, friske strand,
med vilde svaners rede,
I grønne øer, mit hjertes hjem hernede!
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!